

[Hartvig Frisch.]

allerede ved første Behandling været fremdraget Spørgsmaalet om Kondensmælk.

Jeg tror, jeg nu har gjort nogenlunde Rede for det, der ligger dels i Flertallets Ændringsforslag, dels i Henstillingerne i Betænkningen. Jeg kommer saa til Ændringsforslag, som er fremsat fra anden Side.

Der er der Grund til først at tage Ændringsforslagene udenfor Betænkningen, stillet af de ærede Medlemmer Hr. Hans Hansen, Hr. Geert-Jørgensen og Hr. Aksel Dam, som gaar ud paa, at Lovforslaget affattes som Forslag til Lov om Ophævelse af den indenlandske Sukkerafgift og Sukkertolden. Jeg skal ikke hæfte mig videre ved disse Ændringsforslag; jeg skal blot sige, at i Betragtning af, at det ærede Medlem Hr. Hans Hansen ved første Behandling af Lovforslaget gik saa vidt, at han helt vilde ophæve den indirekte Afgift uden i øvrigt at sige noget om Sukkertolden og derved altsaa vilde skabe en meget betydelig forhøjet Beskyttelse — ganske vist med de Ord, at det vilde være det første Skridt til Frihandel i Danmark eller noget i den Retning —, kan jeg godt forstaa, at det ærede Medlem ønsker at udslette Sporene af den Ytring, idet de ærede Medlemmers Forslag altsaa nu skal gælde en hel Ophævelse af Sukkertolden; men jeg tror, at de fleste andre Medlemmer af dette Ting vil være enige om, at paa det nuværende Tidspunkt er dette Ændringsforslag uden nogen som helst reel Betydning.

Derefter kommer jeg til det Ændringsforslag, der er stillet af Partiet Venstre. Det var det Forslag, som ved første Behandling blev døbt „H. C. Andersens Eventyr“, men som det ærede Medlem Hr. Clausager selv døbte „Vippen“. Nu har vi først faaet Vippen at se i dens fulde Omfang, det vil sige, vi har set en Ting, som ikke fremgik af den Fremstilling, det ærede Medlem gav ved første Behandling, nemlig at man løber hurtigere nedad end opad Vippen. Der er en lille Forskel i Bevægelsen.

Det har aabenbart været saaledes, at man med Hensyn til selve Prisen, som Roedyrkerne kunde tænkes at komme til at betale til den danske Stat i Tilfælde af, at Prisen gik over 38 Ø., er vejet tilbage fra at sige, at Satsene skal være de samme Satses som dem, hvormed Afgiften skal lattes, naar Prisen gaar nedefter. Jeg skal ikke komme meget dybt ind paa Forslaget, som gaar ud paa, at 38 Ø. gøres til Udgangspunkt for Melisprisen i Danmark, idet man

ved en Pris af denne Højde sætter Afgiften til det samme Beløb som det, hvormed den nu betales i Øjeblikket. Det vil betyde, at der vil komme til at gives et reelt Statstilskud — hvad det faktisk vil være — ved Nedsættelsen af denne Afgift paa indtil 4 Ø. pr. kg Melis, den laveste Sats for Afgiften.

Men hvad enten man vil se Sagen saaledes, at det er et reelt Toldforslag, for saa vidt som det betyder en forøget Beskyttelse af Sukker, eller man vil sige, at det er et Statstilskud, vilde dets Gennemførelse i hvert Fald betyde, at Staten skulde betale et Tilskud til Sukkerroedyrkingen ved Priser op til 38 Ø. Deroverfor maa man fra vor Side sige, at naar der kan dyrkes Roer til 32 eller 32½ Ø., hvad skulde saa være Begrundelsen for at give et Statstilskud yderligere til Sukkerproduktionen helt op til en Pris af 38 Ø.? Jeg tror, at det vil blive overordentlig vanskeligt for Partiet Venstre at give nogen reel Begrundelse for, at man til en Produktionsgren som Sukkerroedyrkingen, naar der faktisk produceres Roer til den Pris, jeg her angiver, skulde yderligere fra Statens Side ved Nedsættelse af Afgiften ligefrem gives et Statstilskud helt op til en Pris af 38 Ø.

Partiet Venstre ytrer i Betænkningen, at man ønsker denne Vej dels af Hensyn til Forbrugerne, dels af Hensyn til Dyrkernes og Fabrikernes Frihed. Det er dog vistnok meget vanskeligt at se, hvorledes disse to paapegede modsatte Interesser skal kunne varetages samtidig. For, blot der kommer en lille Stigning paa Verdensmarkedet, vil Forbrugerne miste enhver Beskyttelse.

Man vil Beskyttelse, naar der er lave Priser. Men man vil ikke give nogen Beskyttelse, naar der er høje Priser. Og dertil kommer, at den Sikkerhed, Ordningen skulde give Dyrkerne, bliver yderst tvivlsom, naar man samtidig fastholder den udtrykkelige Bemærkning, at Dyrkerne og Fabrikkerne maa afslutte Kontrakter uden Indblanding fra Statens Side, altsaa i fuldkommen Frihed.

For man maa jo ikke glemme, at hele denne Ordning — ogsaa den af Venstre foreslaaede Ordning — overhovedet kun kan komme til at virke, naar der er Overenskomst mellem Fabrik og Roedyrker. Og naar man nu hævder, som fra Venstres Side, at den skal kunne slutes fuldkommen frit, saa rejser sig det Spørgsmaal: Hvem kan forpligte Fabrikkerne til at holde 5 Gange Melisprisen? Det er Regelen om 5 Gange Melisprisen, hvorpaa hele Venstres Ændringsforslag er bygget op. Hele Vippen kommer kun, om jeg saa maa sige, til at